

KHI TÔI CHẾT

Nếu làm biếng, cứ nằm nhà thoải mái
Viếng thăm chỉ, vài phút có thêm gì ?
Mắt đã nhắm. Lạnh thân. Da bầm tái .
Dầu bôi son, trát phấn cũng thâm chì.

Tôi đi trước, hẹn gặp nhau ở đó,
Ai thay da mãi mãi sống trăm đời .
Kẻ trước người sau, xếp hàng xuống mộ
Biết đâu là khởi điểm cuộc rong chơi.

Nếu có khóc, khóc cho người còn lại,
Bởi từ nay thiếu vắng nỗi đầy vui .
Cũng mất mát, dáng hình , lời thân ái
Tựa nương nhau, hụt hẫng giữa đất trời.

Đừng đăng báo, phân ưu lời cáo phó
Chuyện thường tình, phí giấy có ích chi ?
Gởi mua gạo, giúp người nghèo đói khó
Dịu đau buồn những kiếp sống hàn vi,

Trỗi nhạc vui cho người người ý thức,
Cuộc nhân sinh sống chết cũng tương đồng,
Khi nằm xuống, xuôi tay và nhắm mắt
Thì đau buồn hạnh phúc cũng hư không.

Đừng xây mộ, khắc bia ghi tên tuổi
Vài trăm năm hoang vắng, chẳng ai hoài .
Vũ trụ vô cùng, thời gian tiếp nối,
Tỉ tỉ người đã chết tự sơ khai.

Khi tôi chết đừng ma chay đình đám,
Hỏa thiêu tàn, tro xác gởi về quê
Dẫu bốn biển, cũng là nhà, bầu bạn
Trong tôi còn tha thiết chút tình mê.

Thì cũng C, H, Ô, N kết lại,
Nắm tro xương hài cốt khác nhau gì,
Nhưng đất mẹ chan hòa niềm thân ái,
Cho tôi về, dù cát bụi vô tri.

TRÀM CÀ MAU

WHEN I HAVE DIED

If you feel like lazy, lie down at home freely;
What use to visit, some minutes adds nothing really.
Eyes are closed. Body cold. Skin bluish pale.
Even vermilion/paint applied: still dark deep stale.

I have gone first, we will meet there at that place.
Nobody can exuviate to live for ever in this space.
One ahead, others next, queuing to graves pure;
Who knows where is the beginning of the tour.

If you weep, just weep for those remaining
From now on missing confidences entertaining;
They also lose cordial figures and words to nurse:
Such mutual aid, oh, that is a misstep in universe.

Do not publish the obituary, condolences in papers
Since the ordinary things wasted are only vapors;
Instead buy rice to help the poor and indigent
Soothing the grief of people humble but exigent.

Start festal music so everybody aware of the game
That in this world life and death are of the same.
Once lying down, arms loose, eyes shut, all is chill,
Then, happiness or distress both are equally nil.

Do not build, inscribe my name/age on a tombstone;
Years will have passed, no one will have shown.
The macrocosm is immense, time succeeds time,
Billions and billions have died since the prime.

When I am dead, my funeral? do not solemnize.
Cremate it, send the ash to my country to localize.
With friends is like at home on the globe any part;
Inside myself there is still always that fervid heart.

Then, it is what that collects, compacts, maintains:
There is no difference between corpse and remains.
But the native land is with affection overflowing;
Let me return there, even as dull dust, unknowing.

Translation by THANH-THANH